

Fővárosi Ítéltábla

6.Pf.20.030/2022/7.

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Kovács Arthur pártfogó ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt felperes (felperes címe) felperesnek a dr. Komoróczy Bernadett kamarai jogtanácsos által képviselt alperes (alperes címe) alperes ellen személyiségi jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2021. november 16. napján meghozott 33.P.20.857/2021/13. számú ítélete ellen az alperes által 14. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, az alperes által a felperesnek fizetendő sérelemdíj összegét 300.000 (háromszázezer) forintra, a felperest képviselő pártfogó ügyvéd díjának viselése tekintetében az alperes kötelezettségét 68 %-ra leszállítja, azzal, hogy a fennmaradó 32 %-ban a díj viselésére az állam köteles. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a meg nem fizetett 35.280 (harmincezer-kétszáznyolcvan) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad, és a pártfogó ügyvéd fellebbezési eljárásban felmerült díjának viselésére 68 %-ban az alperes, 32 %-ban az állam köteles.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes 2015. augusztus 24. és 2017. július 17. között töltötte szabadságvesztés büntetését az alperesnél. A felperes 2015. augusztus 28-án kötött szerződést a cég1 Nyrt.-vel nem nyilvános, mobil hírközlési (ún. szolgáltatás neve) szolgáltatás biztosítására. A telefonkészülékének meghibásodása miatt a felperes 2017. február 22. és 2017. július 17. között a szolgáltatást nem tudta igénybe venni. A felperes amiatt, hogy nem tudta igénybe venni a szolgáltatás neve szolgáltatást, sérelemdíj iránti igényt jelentett be az alperesnek. A felperes sérelemdíj iránti igényét az alperes számlált. számú határozatával elutasította.

[2] A felperes a 2013. évi CCXL. törvény (a továbbiakban: Bv. tv.) 143. §-a, és a 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:42. § (1)-(2) bekezdése, 2:51. § (1) bekezdés a), c) pontja és (2) bekezdése, valamint 2:52. §-a alapján keresetében azt kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az alperes azzal, hogy 2017. február 22. és július 17. között nem biztosította részére a telefonos kapcsolattartás céljára szolgáló mobiltelefon készüléket, megsértette a kapcsolattartáshoz, valamint a családi élethez és magánélethez fűződő személyiségi jogát. Kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 441.000 forint sérelemdíj megfizetésére, továbbá, hogy a történetek miatt írásban adjon elégtételt (kérjen bocsánatot). Keresetét arra alapította, hogy cserekészülék biztosításának, illetve az annak helyettesítésére alkalmas fali telefon rendszeresítésének hiányában az alperes a Bv. tv. 100. § (2) bekezdés g) pontjának, 173. § (1) bekezdés b) pontjának és 175. § (1)-(2) bekezdésének megfelelő módon a telefonálás lehetőségét nem biztosította a számára. Ennek következtében sem a családjával, sem a jogi képviselőjével nem tudott telefonon kapcsolatot tartani.

[3] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Vitatta, hogy a felperes személyiségi jogait a büntetés-végrehajtási jogviszony jellegét meghaladó mértékben megsértette. Állította, hogy a mobiltelefonra vonatkozó kötelmi jogviszonyban nem volt szerződő fél, ezért abból eredő szerződéses kötelezettség sem terhelte. Neki nem felróható, hogy a szolgáltató a szervizelési kötelezettségét határidőn túl teljesítette, továbbá, hogy a felperes cserekészülék iránti kérelmét felettes szervének, a alperes-nak az utasítása alapján el kellett utasítania. A telefonos kapcsolattartás a szervizelés ideje alatt ún. helyettesítő telefonnal megoldható lett volna, annak igénybevételére vonatkozó kérelmet azonban a felperes nem terjesztett elő. Állította, hogy a felperes maga tette használhatatlanná a telefonját, ezzel a Ptk. 6:525. § (1) bekezdésében írt módon közrehatott kárának bekövetkezésében.

[4] Az elsőfokú bíróság az ítéletével megállapította, hogy az alperes azzal, hogy 2017. február 22. napjától 2017. július 17. napjáig nem biztosította a fogvatartott felperes számára a telefonos kapcsolattartás céljára szolgáló mobiltelefon készüléket, megsértette a felperes magánélethez, ezen belül a kapcsolattartáshoz fűződő személyiségi jogát. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 441.000 forint sérelemdíjat, illetve, hogy magánlevélben fejezze ki sajnálkozását a felperes irányába. Megállapította, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének díját teljes egészében az alperes viseli, a 36.000 forint eljárási illeték pedig az állam terhén marad.

[5] Ítéletének indokolásában tényként állapította meg, hogy a felperes 2015. augusztus 28. óta rendelkezett szolgáltatás neve szolgáltatásra vonatkozó előfizetői szerződéssel a cég1 Nyrt-nél, amely a fogvatartottak telefonos kapcsolattartását volt hivatott biztosítani. A mobiltelefonja 2017. február 22-én meghibásodott, ezért azt az alperesnek hibalap ellenében javításra leadta. A szervizelés ideje alatt a felperes eredménytelenül kérte az alperestől cserekészülék biztosítását. A felperes ennek következtében a 2017. július 17-én más bv. intézetbe történt áthelyezéséig a családjával telefonon nem tudta tartani a kapcsolatot.

[6] Az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy a Bv. tv. 173. § (1) bekezdés b) pontja és 175. § (2) bekezdése értelmében a kapcsolattartás egyik formája a telefonbeszélgetés, melyet az elítélt kizárólag a bv. intézet által biztosított telefonnal, a házirend előírásainak megfelelően vehet igénybe. Az alperes a szerződéses jogviszony hiánya miatt a felelősség alól nem mentesülhetett, a törvény értelmében ugyanis neki kellett biztosítani a kapcsolattartásnak ezt a formáját. Alappal készülékhianyra sem hivatkozhatott. Elvárható gondossága alapján ugyanis a rendelkezésre álló telefonkészülékek állapotát és számát figyelemmel kellett kísérnie annak érdekében, hogy a fogvatartottak jogait biztosítani tudja. A bíróság megállapította, hogy a felperes közel fél évig sem a megjavított készülékéhez, sem cserekészülékhez nem jutott hozzá, annak ellenére, hogy a szerződés szerint a javítást 30 nap alatt, a Ptk. 6:159. § (4) bekezdésének megfelelően a jogosult érdekeit kímélve kellett elvégezni. Rámutatott, hogy a felperes a szolgáltatóval szembeni jogait csak az alperesen keresztül tudta gyakorolni. A hibás telefont az alperesnél kellett leadnia, az alperes állított ki hibalapot és az alperesnek kellett gondoskodnia a telefonok megfelelő idő alatt történő megjavításáról is. A bíróság tanúl tanúvallomása alapján megállapította, hogy a fegyelmi lap kiállításának hiánya nem tette lehetővé annak megállapítását, hogy a telefonkészülékét a felperes maga rongálta meg. A helyettesítő telefon nem állt folyamatosan a felperes rendelkezésére, és eleve külön kérelem alapján lett volna csak igénybevehető. A helyettesítő telefonkészülék a telefonálást megnehezítette, és nem tette lehetővé a szolgáltatás neve szolgáltatással azonos módon az azonnali kapcsolattartást. Az elsőfokú bíróság ezért a Ptk. 2:51. § a) pontja alapján a felperes kapcsolattartási jogának, ezáltal a magánélethez fűződő jogának megsértését megállapította, és a Ptk. 2:51. § c) pontja alapján magánlevél formájában elégtétel adására kötelezte az alperest. A bíróság a felperes sérelemdíj iránti követelését is megalapozottnak találta. A sérelemdíj mértékének megállapítása során a Ptk. 2:52. §-a szerint tekintettel volt a jogsértés súlyára, továbbá arra, hogy a telefonos kapcsolattartás lehetőségét az alperes közel fél éven át nem biztosította.

[7] Az elsőfokú ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását, másodlagosan az ítélet részbeni megváltoztatását, és az elégtétel adása, valamint a sérelemdíj megfizetése iránti kereseti kérelmek elutasítását, harmadlagosan a sérelemdíj összegének 100 forintra történő leszállítását kérte.

[8] Az alperes a fellebbezésében arra hivatkozott, hogy a büntetés-végrehajtási feladatainak ellátása során közhatalmat gyakorol, ami a kereseti tényállás szerinti személyiségi jogsértés megállapítását kizárja. Fenntartotta, hogy a telefonbeszélgetés csupán egyike a Bv. tv.-ben meghatározott kapcsolattartási formáknak, és a további kapcsolattartási formák (csomagküldés, látogatófogadás, levelezés) gyakorlásában a felperest jogellenesen nem korlátozta. Állította, hogy a kapcsolattartási jog nem személyiségi jog. A fogvatartott telefonáláshoz való jogának korlátozása csupán abban az esetben minősülhet jogsértőnek, ha a hátrányos megkülönböztetés Ptk. 2:43. § c) pontja szerinti tilalmába ütközik. Az alperes állítása szerint a felperes telefonkészülékének javítása rajta kívül álló okok miatt húzódott el. A szervizelés időszaka alatt a telefonálás lehetőségét helyettesítő telefonkészülék használatával biztosította, azzal azonban a felperes csupán egy alkalommal élt. A helyettesítő telefonhoz hasonlóan a felperes a mobil készülékét is csak a rezsimszabályok által korlátozott időtartamban (heti 10 perc) és pénzügyi fedezete erejéig vehette volna igénybe. Az alperes továbbra is állította, hogy a megrongálásával a felperes maga idézte elő azt a helyzetet,

melynek eredményeként a telefonkészülék a birtokából kikerült. A biztonsági vizsgálat eredménye alapján a felperes fegyelmi felelősségre vonása megtörtént, az elsőfokú ítélet ezzel ellentétes megállapítása téves. Továbbra is a felelősségét kizáró körülményként hivatkozott arra, hogy a mobiltelefonnal kapcsolatos kötelmi jogviszonyokból eredő szerződéses kötelezettség nem terhelte. Tagadta, hogy neki kellett gondoskodnia a telefonkészülék javíttatásáról, továbbá, hogy a hibás készüléket egyáltalán átvette. Állította, hogy a szervizelést végző cég a alperes-val keretszerződést kötő szolgáltató alvállalkozója volt. A kereseti kérelemnek megfelelő mértékben megállapított sérelemdíj összegét eltúlzottnak, a jogsértés megállapítása esetén pedig a magánlevélben történő elégtétel adást szükségtelennek tartotta.

[9] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. A fellebbezésre figyelemmel azt hangsúlyozta, hogy az alperes a kapcsolattartási jogát megsértette azzal, hogy a törvényben meghatározott kapcsolattartási formákat teljeskörűen nem biztosította. A telefonálás lényege az azonnaliság és a közvetlenség, ezekkel az előnyökkel a levelezés és a csomagfogadás nem rendelkezik. Arról pedig a jogszabályi keretek között maga dönthet, hogy a kapcsolattartás melyik formáját veszi igénybe. A kapcsolattartás egyik elemének sérelme ezért szükségképpen a kapcsolattartáshoz való személyiségi jogának sérelmét eredményezte. Rámutatott arra, hogy az alperes állításával ellentétben nem született a fegyelmi felelősségét megállapító határozat. A mobiltelefon helyettesítésére alkalmas fali telefon a perbeli időszakban az alperesnél nem került rendszeresítésre. Az alperesnek a heti 10 perc időkeretre való hivatkozása pedig azért nem helytálló, mert a meghatalmazottként eljáró édesanyjával a jogi képviselőkre irányadó szabályok szerint időkorlát nélkül beszélhetett volna. Nyomatékkal hivatkozott arra az ügyészségi állásfoglalásra, amely a helyettesítő telefonok üzemeltetésének gyakorlatát jogsértőnek találta. Kiemelte, hogy a helyettesítő telefon és a mobiltelefon készülékek közötti különbség jelentős, amennyiben a mobil 7 és 21 óra között, ezzel szemben a helyettesítő telefon rendszerint csak 8 és 16 óra között, és kizárólag előzetes igénylés és a költségek előlegezése mellett használható.

[10] A felperes rámutatott arra, hogy a sérelemdíjra való jogosultságához a Ptk. 2:52. § (2) bekezdése értelmében a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem volt szükséges [BDT2007.1694.]. Hivatkozott továbbá a Kúria Pfv.21.654/2015/11. számú ítéletében kifejtettekre, melyek szerint a bv. intézet felróható magatartást tanúsít, amennyiben a fogvatartás során irányadó kötelezettségét nem teljesíti. Álláspontja szerint 100 forintra való leszállítása esetén a sérelemdíj elveszítené visszatartó erejét.

[11] A fellebbezés az alábbiak miatt részben megalapozott.

[12] Az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntése szempontjából releváns tényállást helyesen állapította meg, a Fővárosi Ítéltábla azonban az érdemi döntésével és annak indokaival az alábbiak miatt csak részben értett egyet:

[13] Az alperes tévesen hivatkozott arra a fellebbezésében, hogy a kapcsolattartási jog nem minősül személyiségi jognak. Az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése ugyanis a hatályba lépése óta tartalmazta a kapcsolattartás tiszteletben tartásához való jogosultságot. A jogalkotó pedig a 2016. július 1-én hatályba lépő 2016. évi LXXVII. törvénnyel történt módosítással az Alaptörvény és a Ptk. közötti összhangot is megteremtette azzal, hogy a Ptk. 2:42. § (1) bekezdésének a személyiségi jogok általános védelmére vonatkozó szabályát kiegészítette a másokkal való – bármilyen módon, illetve eszközzel történő – kapcsolattartás tiszteletben tartásához való jogosultsággal. A személyiségi jogok Ptk. 2:42. § (2) bekezdése szerinti abszolút szerkezete folytán a személyiségi jogsértés következményei alól az alperes nem mentesülhetett önmagában arra való hivatkozással, hogy a jogsértő magatartást közhatalom gyakorlása során tanúsította, és a jogkövetkezmények alkalmazásához további jogsértést jelentő feltételek megvalósulására sem volt szükség.

[14] A személyiségi jogsértés jogkövetkezményeinek szempontjából alapvetően annak volt jelentősége, hogy a felperes fogvatartásával a felek között a Bv. tv. 7. §-a által definiált büntetés-végrehajtási jogviszony létesült. A Bv. tv. 7. § (1) bekezdése szerint a büntetés-végrehajtási jogviszony a büntetés végrehajtása alatt – többek között – a végrehajtásért felelős szerv és a fogvatartott között fennálló jogviszony, amely meghatározza a végrehajtásért felelős szervek, illetve a fogvatartott jogait és kötelezettségeit és azok érvényesítésének módját. A Bv. tv. 7. § (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a végrehajtás során a fogvatartottat jogszabályban meghatározott sajátos jogok és kötelezettségek illetik meg, illetve terhelik. A Bv. tv. 9. § (1) bekezdése pedig kimondja, hogy az elítélt az Alaptörvényben meghatározott alapvető jogait, valamint egyéb jogait és kötelezettségeit – a törvényben, a bíróság ügydöntő határozatában, valamint a bíróság és az ügyészség egyéb határozatában meghatározott korlátozásokkal vagy tilalmakkal – a büntetés-végrehajtás rendjével összhangban gyakorolja, illetve teljesíti.

[15] A büntetés-végrehajtási jogviszony fennállása azt jelentette, hogy a fogvatartott felperes személyiségi jogai a Bv. tv.-ben meghatározott esetekben és módon voltak korlátozhatók. Az alperes arra megalapozottan hivatkozott, hogy az előfizetői szerződésben nem volt szerződő fél, ennek következtében a szerződésszegés következményei vele szemben nem voltak érvényesíthetők. Az előfizetői szerződés szolgáltató részéről való teljesítésében ugyanakkor az alperesnek a büntetés-végrehajtási jogviszony jellegéből adódóan és a csatolt előfizetői szerződés szerint is közre kellett működni. A felperes keresetének elbírálása során azonban nem annak volt jelentősége, hogy az alperes eljárta-e a szolgáltató szerződésszerű teljesítése érdekében, hanem hogy eljárása megfelelt-e a Bv. tv. rendelkezéseinek.

[16] A Bv. tv. 122. § b) pontja szerint az elítélt jogosult a hozzátartozóival, valamint az általa megjelölt és a bv. intézet által engedélyezett személyekkel, szervezetekkel az e törvényben meghatározottak szerint kapcsolatot tartani.

[17] A Bv. tv. 173. § (1) bekezdés b) pontja az elítélt kapcsolattartási formái között szabályozza a telefonbeszélgetést a bv. intézet által biztosított telefonnal. A Bv. tv. 175. § (1) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy az elítélt a szabadságvesztés végrehajtási fokozataira és rezsímjeire vonatkozó rendelkezések szerinti gyakoriságban és időtartamban telefonhívást kezdeményezhet. A (2) bekezdés szerint az elítélt a házirend előírásainak megfelelően kizárólag a bv. intézet által kijelölt telefont használhatja.

[18] A 16/2014. (XII. 19.) IM rendelet 44. § (1) bekezdése szerint az elítélt jogai gyakorlásának és a kötelességei teljesítésének a rendjét a házirendben kell szabályozni. A rendelet 44. § (2) bekezdés j) pontja értelmében a házirend tartalmazza a telefonkészülék használatának rendjét és feltételeit.

[19] Az elsőfokú bíróság úgy tekintette, hogy a működőképes mobiltelefon készülék biztosításának elmulasztásával az alperes a Bv. tv.-ben meghatározott kötelezettségét megsértette. Annak vizsgálatát azonban nem tartotta szükségesnek, hogy az alperes a telefonhasználatot a szabadságvesztés végrehajtási fokozatára és rezsímjére vonatkozó rendelkezések szerinti gyakoriságban és időtartamban, a házirend előírásainak megfelelően biztosította-e a felperes számára. A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság nem megfelelő anyagi pervezetéséről a 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 370. § (4) bekezdése alapján a Pf.5. sorszámú végzésében a feleket tájékoztatta, és határidő tűzésével nyilatkozattételre hívta fel az alperest, hogy kéri-e a nem megfelelő anyagi pervezetés figyelembevételét. Az alperes a felhívás ellenére nem tett nyilatkozatot – ezt a Fővárosi Ítéltábla a felhívásban foglaltaknak megfelelően úgy tekintette, hogy az alperes nem kéri az elsőfokú bíróság nem megfelelő anyagi pervezetésének figyelembevételét, és nem kívánt arra hivatkozni, hogy a helyettesítő telefonnal a telefonhasználatot a felperes számára a felperesre irányadó rezsím szerinti gyakoriságban és időtartamban, a házirend előírásainak megfelelően biztosította. Enélkül viszont, tekintettel arra, hogy az alperes által nem vitatott kereseti tényelőadás szerint a mobiltelefon-, illetve a fali telefon használatának a lehetősége a perbeli időszakban a felperes részére egyáltalán nem volt biztosított, az ún. helyettesítő telefon használatának lehetőségét nem lehetett olyannak elfogadni, ami a törvényi előírásoknak megfelel.

[20] Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az alperes megsértette a felperes kapcsolattartáshoz való jogát, és a személyiségi jogsértés felróhatóságtól független jogkövetkezményei közül megalapozottan alkalmazta a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) pontja alapján a jogsértés megtörténtének megállapítását, illetve a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés c) pontja alapján az elégtétel adására kötelezést. A magánlevél formájában kifejezett sajnálkozás a jogsértés súlyának megfelelő, szükséges jóvátételt jelentett. Az alperes nem hivatkozott olyan körülményre, ami a felek jogviszonyában az elégtételadás ilyen módon való teljesítésének a jogkövetkezmény reparációs jellegét meghaladó eltúlzottságára utalt volna.

[21] A Ptk. 2:52. § (1) bekezdése kimondja, hogy akit személyiségi jogában megsértenek, sérelemdíjat követelhet az őt ért nem vagyoni sérelemért. A (2) bekezdés úgy

rendelkezik, hogy a sérelemdíj fizetésére kötelezés feltételeire – különösen a sérelemdíjra köteles személy meghatározására és a kimentés módjára – a kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni, azzal, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges. A (3) bekezdés szerint a sérelemdíj mértékét a bíróság az eset körülményeire – különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatására – tekintettel, egy összegben határozza meg.

[22] Azt az alperes sem állította, hogy a helyettesítő telefon a szolgáltatás neve-lal egyező telefonhasználat lehetőségét biztosította a felperes számára. Az országos készülékhiány, illetve az alperes felettes szervének a kizárólag az újonnan befogadott fogvatartottak részére kiadható készülékekre vonatkozó utasítása azért nem volt alkalmas annak bizonyítására, hogy az alperes magatartása nem volt felróható, mert a alperes Informatikai Főosztályának a 2017. március 21-én kelt szám2ált számú átirata szerint az alperes a perrel érintett időszakban 85 db mobiltelefonkészülékkel rendelkezett, és a büntetés-végrehajtási jogviszony jellegéből adódóan a felperessel szemben őt terhelte az a kötelezettség, hogy megteremtse azokat a feltételeket, amelyek a felperes törvényben meghatározott jogainak gyakorlásához szükségesek.

[23] A sérelemdíj megállapítása során a Ptk. 6:525. §-ának megfelelő módon kármegosztás nem alkalmazható. Az alperes ugyanakkor erre való hivatkozása ellenére nem is csatolt olyan határozatot, ami megállapította volna a felperes fegyelmi felelősségét a telefonkészülékének megrongálása miatt. Ennek hiányában pedig nem volt bizonyított olyan felróható felperesi magatartás, ami a sérelemdíj mértékének a megállapítása során a felperes terhére lett volna értékelhető.

[24] Az elsőfokú bíróság a sérelemdíj mértékének a megállapítása során helyesen értékelte a jogsértés súlyát, a korlátozással érintett időtartam hosszát. A telefonbeszélgetés azonban a kapcsolattartásnak csupán egyik elemét jelentette. Arra nézve viszont a perben bizonyítás egyáltalán nem folyt, hogy a korábbiakhoz képest a perrel érintett időszakban a felperes kapcsolattartását a telefonhasználat hiánya valamennyi kapcsolattartási formát figyelembe véve ténylegesen mely hozzátartozók, vagy más személyek esetében és mennyiben korlátozta. Ennek hiányában kizárólag az volt az alperes terhére értékelhető, hogy a mobiltelefon készülék hiánya a telefonos kapcsolattartás lehetőségét a felperes számára lényegében megszüntette, ami a megállapított sérelemdíj 300.000 forintra való leszállítását indokolta.

[25] A sérelemdíj összegének ennél nagyobb mértékű leszállítását a jogsértés súlya és jellege kizárta, tekintettel arra, hogy abban az esetben a sérelemdíj a Ptk-hoz fűzött indokolás szerinti kettős – egyfelől a vagyoni elégtételt jelentő kompenzációs, másfelől a magánjogi büntető – funkciója közül egyik sem érvényesülne.

[26] Az alperes marasztalásának a leszállítása indokoltta tette a pátfogó ügyvéd díjának viselésére vonatkozó ítéleti rendelkezésnek a Pp. 101. § (3) bekezdésének és a felperes 2003. évi LXXX. törvény (Jst.) 5. § (1) bekezdése alapján fennálló jogosultságának megfelelő megváltoztatását is.

[27] A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta.

[28] A felperes 68 %-os pernyertességére tekintettel önmagában a pátfogó ügyvédi képviselte folytán a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 83. § (3) bekezdése szabályának alkalmazásával a felperes részleges perköltségben marasztalására nem látott lehetőséget. A Pp. 101. § (3) bekezdése alapján csupán azt állapíthatta meg, hogy a pátfogó ügyvéd díjának viselésére ki köteles. A meg nem fizetett illetékről pedig a felperes részére engedélyezett személyes költségmentesség, és az alperes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján úgy rendelkezett, hogy az az állam terhén marad.

Budapest, 2022. május 19.

dr. Lente Sándor s.k.
s.k.

dr. Csóka István s.k.

dr. Istenes Attila

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró